

Descriptors

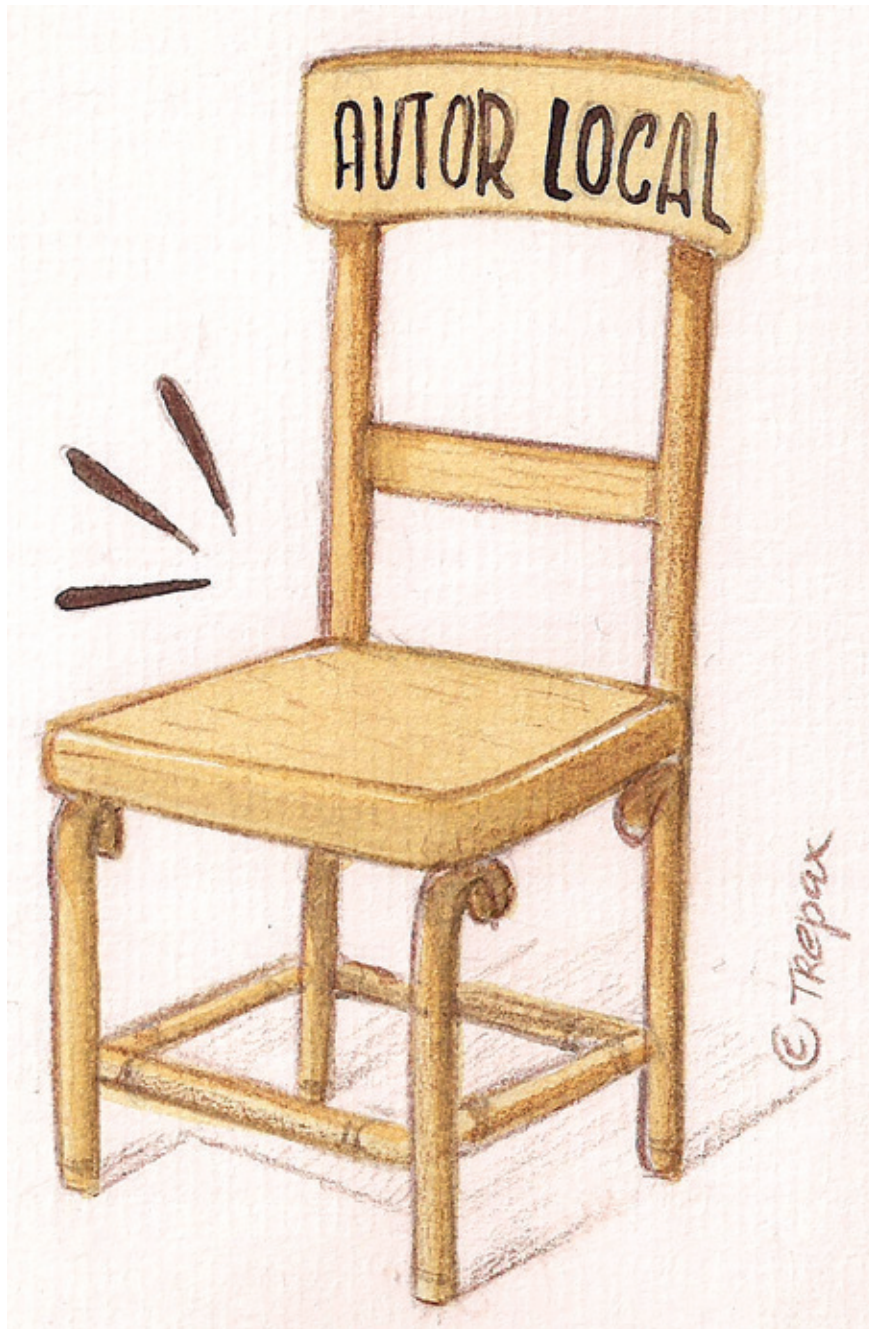
Miquel Aguirre Autor local

L'agonia de l'autor local

És conegut, i quasi no valdria la pena parlar-ne, que l'escriptor en català molesta, fa nosa, incomoda. Quan se'l porta a la televisió acostuma a sortir amb ciris trencats, a queixar-se que les coses li van malament o a criticar el govern de torn. L'escriptor en català molesta perquè roba temps i energies als que de veritat convé entrevistar: els autors que venen fort, els autors internacionals que, aquests sí que en saben, fan entrevistes des d'hotels amb vista o des de bars d'hotels on se serveixen succulents combinats. L'escriptor en català té l'estúpida ocurrència de voler ser a les parades de Sant Jordi, i amb aquest caprici pren el lloc i pren protagonisme als futbolistes que amb tot l'amor del món publiquen llibre sobre les seves lesions, o llibre sobre les seves memòries dels dies d'infants i cadets. A la festa de Sant Jordi, l'escriptor en català, que no s'afaita i vesteix ordinàriament, pretén arraconar cuiners que volen publicar el tercer llibre de receptes per a gent prima i castissa. Però la realitat és tossuda i reveladora, la realitat fica cadascú en el seu lloc, i

a alguns, fins i tot, els penja. I per Sant Jordi tot aquest exèrcit de mutilats, perdedors i desferres que són els escriptors en català quasi mai venen un llibre i quasi mai signen cap exemplar. El més segur és que l'escriptor en català, i des del primer minut de la seva estada a la parada, acabi essent confós amb un empleat de la llibreria de torn. Molts compradors pensen: «Mira, la llibreria fa obra social i lloga un pobre desgraciat». Però deixem aquest entrebanc que són els escriptors en català i centrem-nos en una espècie inferior. Hi pot haver alguna cosa per sota d'un escriptor en català? Sí. La naturalesa és tan sàvia, tan completa, tan universal, que és capaç de crear subespècies entre les criatures més masegades i desolades. L'autor local és una d'aquestes criatures de l'inframón de la nostra literatura. Quan els mitjans de comunicació, i ara vindrà un exemple ple de sordidesa, parlen dels autors locals és perquè aquests han estat protagonistes d'un fet devastador. El seu nom surt a la llista de víctimes d'una catàstrofe, d'una batuda, d'una nòmina de morosos implacables. L'autor lo-

> **Il·lustracions: Txiki Trepax** (Barcelona). Viu a Riudaura. Dibuxant, ninotaire, il·lustrador, còmic, dissenyador gràfic i pintor de murals. Per saber-ne més, el podeu visitar a www.trepax.com.

Txiki Trepax

cal no té vida més enllà del terme municipal on opera o del carrer que l'ha vist néixer. Els seus amics li compren els llibres perquè són amics seus, perquè l'amistat té aquestes servituds, els seus veïns compren el seu primer llibre, que acabarà en un garatge entre tomates de penjar i parracs i on la primera pàgina, aquella en què figura una dedicatòria

cerimoniosa, roman encara per obrir, i això que ja ha passat una eternitat des de la presentació. L'autor local, rostint-se en l'infern de la indiferència, somia debades que algun dia pujarà fins al purgatori de la misèria dels escriptors en català.

MIQUEL AGUIRRE